

به بهانه ماه رمضان سراغ
بهانه‌هایی برای شروع دوباره رفته ایم

نقطه سر خط ۴

اولین عقل کل قرن

دوسس دارم!

اولین‌ها

بوی ماه مهر

بزرگ‌ترین کشف ما

دستش نبوده که بخواهد جوابت را بدهد. همه اینها فقط یک کلمه را یادمان می‌اندازد: قضاوت. من فکر می‌کنم مادائیم در حال قضاوتیم، اصلاً اول یک سری قواعد که خودمان قبولش داریم توی ذهنمان قطار می‌کنیم و بعد هر رفتار و گفتاری از دیگران را با همان متر و معیار مورد قضاوت قرار می‌دهیم بی آنکه از راز پشت پرده آن باخبر باشیم. ماه رمضان برای تغییر رفتارهای غلط زمان مناسبی است. مثلاً قضاوت نکردن دیگران.

همان جوانی که تازه از شهرستان رسیده و چند ساعتی است چیزی نخورده و یک گوشه خلوت پیدا کرده و سعی می‌کند سریع دو تا لقمه بزرگ توی دهنش جاده قبل از اینکه کسی او را ببیند. یا سناریویی که برای جلب توجه مردم به جایزه اسکار تدارک دیده اند و تنها پس از ۲۴ ساعت از انتشار گسترده سیلی ویل اسمیت به مجری مراسم لو می‌رود. یا دزدیده شدن گوشی دوستت که با تو قرار داشته و هم دستش را بند کرده و خم تلفنش

به خودت اجازه بدهی احمی کنی و رد شوی. در فضای مجازی تصاویر مربوط به سیلی زدن یک بازیگر به صورت مجری مراسم اسکار نظرت را جلب می‌کند و اول دم از غیرت آن هنرمند می‌زنی. با کسی قرار گذاشته ای و بعد از یک ربع تاخیرش شروع می‌کنی پشت سرهم به اوزنگ زدن و وقتی جوابی نمی‌دهد ته دلت هرچه می‌توانی بد و بیراه می‌گویی. خیلی چیزها توی دنیا یک راز کوچک پشت سرشان هست که ما از آنها بی خبریم. مثل

چوب قضاوت

حسین شکیب‌راد
دبیر «نوجوان»

از کوچه خلوتی رد می‌شوی و می‌بینی جوانی یک گوشه ایستاده و لقمه ای را به زور توی دهانش می‌چاند. ممکن است به حسب نبی از منکر